

Arrest

nr. 200 373 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij een aanvraag om met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018.

Gelet op de beslissing ter terechtzitting van 15 januari 2018 om de behandeling van beroep uit te stellen tot de terechtzitting van 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 24 oktober 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 januari 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 oktober 2012 – in deze beslissing wordt de datum van de aanvraag verkeerdelijk gesitueerd op 12 oktober 2012 – onontvankelijk wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 24 oktober 2012 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 14 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 14 maart 2014 ter kennis werden gebracht, zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898).

Verzoekers behouden in voorliggende zaak slechts hun belang bij het tegen de eerste bestreden beslissing ingestelde beroep indien zij het land niet hebben verlaten.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekers sedert 30 januari 2015 zijn afgevoerd van het Rijksregister.

Artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

In casu staat, rekening houdende met voorgaande vaststelling, derhalve niet vast dat verzoekers nog een belang hebben bij het tegen de eerste bestreden beslissing ingestelde beroep.

Ter terechtzitting van 15 maart 2018 houdt de raadsvrouw die verzoekers vertegenwoordigt, na telefonische contactname met de dominus litis, voor dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en hiervan het bewijs kan worden geleverd, eventueel door een persoonlijke verschijning. De verdere behandeling van de zaak werd daarom uitgesteld naar de terechtzitting van 26 februari 2018 om 9 uur 30, teneinde de raadsman van verzoekers toe te laten een bewijs van hun aanwezigheid op het Belgisch grondgebied bij te brengen en zo het vermoeden van vertrek dat is ontstaan ten gevolge van hun afvoering van de bevolkingsregisters op 30 januari 2015 te weerleggen.

Ter terechtzitting van 26 februari 2018 wordt vastgesteld dat verzoekers niet persoonlijk verschijnen en stelt de raadsvrouw die verzoekers vertegenwoordigt dat zij over geen enkele stuk beschikt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers nog in het Rijk verblijven.

De Raad merkt op dat verzoekers, indien zij hun belang bij het ingestelde beroep willen bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dienen te vertonen. Hun houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe zij moeten bijdragen, niet verstoren. Aangezien verzoekers woonplaatskeuze deden bij een advocaat, rustte op hen de verplichting om regelmatig contact met hun raadsman op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier hun volgehouden belangstelling te betonen voor de hangende procedure en om waar nodig bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoekers hebben dit, gelet op de verklaringen van de raadsvrouw die hen ter terechtzitting vertegenwoordigt, niet gedaan en geven aldus geen blijk van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het ingestelde beroep (cf. RvS 16 november 2011, nr. 216.275). Daarenboven moet worden gesteld dat de verzoekende partij steeds verplicht is om haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht. Nu het belang van verzoekers in vraag wordt gesteld dienen zij hieromtrent een duidelijk standpunt in te nemen en de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). In voorliggende zaak blijven verzoekers op dit punt in gebreke.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers niet aantonen dat zij nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Deze vaststelling volstaan om het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing als onontvankelijk af te wijzen.

De Raad merkt verder op dat verzoekers geen middelen ontwikkelen die specifiek zijn gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, zodat ook het beroep gericht tegen deze beslissingen, gelet op de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk is. Er blijkt daarenboven, gezien de eerder gedane vaststellingen, zelfs niet dat het beroep tegen deze beslissingen nog een voorwerp heeft.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK